

דִּינִין והדינים מתמתקים ומאירים **בְּדִין רוּחָא דָּא אַנְהִיר** אז זה הרוח מאיר מההארות שקיבל מהבינה וגבורה. **וְסִימְנָדְךָ** וסימן לדבר מה שכתוב (משלי טז) **בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים** ונרמז בזה המלאך "אור פני אל" שממנו נמשכים החיים.

הכל עומד ברוח זו כי אם הוא מאיר מהבינה והגבורה נשפע חיים לעולם ואם הוא חשוך מצד התגברות הדינים נמשך דין לעולם

וְכַד אֲתִדְן עֲלָמָא בְּדִינָא, (בְּהֵוָא זְכוּתָא) וכאשר נידון העולם בדין שאז

הדין גובר למעלה ונמשך דין מהיכל קודש הקדשים שהוא הבינה והיכל הזכות

שהוא בגבורה מתלהב בדין (רמ"ק) **בְּדִין הֵהוּא סְטָרָא אַחְרָא**

מִסְטָבָא, שְׁלֵטָא וְאַתְקַף, אז הסיטרא אחרא מצד הטומאה שולט ומתחזק

בעולם (ס"א וכד אֲתִדְן עֲלָמָא בְּדִינָא בְּהֵוָא זְכוּתָא, בְּדִין הֵהוּא רוּחָא אַחְרָא שְׁלֵטָא וְאַתְקַף)

וְהֵאֵי רוּחָא אַנְגִּיזוּ וְאַתְחַשְׁפוּ, ורוח זה שבהיכל נגנז ונחשך ובזמן זה החיות

חשות ואין להם אור ושמחה **וְכַדִּין כָּל עֲלָמָא קַיִימָא בְּדִינָא וְאַתְדְּן**

ואז כל העולם עומד בדין ונידון בו. **וְכֹלָא קַיִימָא בְּהֵאֵי רוּחָא**. ונמצא

שהכל עומד ברוח זו כי אם הוא מאיר מהבינה והגבורה נשפע חיים לעולם ואם הוא חשוך

מצד התגברות הדינים נמשך דין לעולם **וְסִימְנִידְךָ** וסימן לדבר מה שכתוב (דניאל ה)

וְאַרְכַּבְתִּיהֶן הן הרגליים שהן בחינת הוד שהוא היכל זה **דָּא לְדָא נְקֻשָּׁן**

נוקשות זו לזו כי בהן מורגש פחד הדינים כאשר הם מתגברים ה"י.

צדקיא"ל ממונה בהיכל זה על המלבושים של נשמות הצדיקים

**הָכָא קַיָּמָן, כָּל אֵינָוֹן מְלַבְּוֹשֵׁין דְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקַיָּא,
דְּסִלְקִין לְאַתְחֻזָּא קַמִּי מְאֲרִיהוֹן, וְלְקַיָּמָא**

קַמִּיהִי. בהיכל זה שהוא בחינת הוד והוא סוד המלבוש כמ"ש "הוד והדר לבשת",

עומדים כל אותם המלבושים של נשמות הצדיקים, העולות מגן עדן התחתון לג"ע עליון

להראות לפני קונם ולעמוד לפניו, ואורפניא"ל הוא גימטריא מלבוש וְכֹד נִשְׁמַתָּא

סִלְקָא וּמַטִּי לְהֵאִי הֵיכְלָא וכאשר הנשמה עולה ומגיעה להיכל זה,

כְּדִין אֲזַדְמֵן חָד מְמֵנָא, דְּאַתְפְּקֵד עַל אֵינָוֹן לְבוּשֵׁין, אז

מזדמן ממונה אחד שנתמנה על אותם לבושים וְצַדִּיקַיָּא"ל שְׁמִיהִי וּשְׁמוֹ צַדִּיקַיָּא"ל

על שם שהוא יודע ענין לבושי הצדיקים וכתיב "מעיל צדקה יעטני". **דְּהָא בְּזַמְנָא**

דְּבַר נֶשׁ עֶבֶד פְּקוּדֵין דְּאֲזַרִּיתָא בְּהֵאִי עֲלָמָא, כי בזמן

שהאדם מקיים מצות התורה בעולם הזה **כְּנִוְנָא דְּאִיהוּ אֲשַׁתְּדֵל גְּרַמִּיהִי**

כפי מה שהוא השתדל והתייגע עצמו בקיום המצוות בהידור וביופי המעשה ובכוונת הלב,

הֵכִי אֲתַעְבִּיד לִיהִ בְּהֵאִי הֵיכְלָא לְעֵילָא, מְלַבְּוֹשָׂא

לְאַתְלַבְּשָׂא בִּיהִ, בְּהֵהוּא עֲלָמָא כך נעשה לו גם בזה ההיכל מלבוש

מפואר שיתלבש בו בעולם העליון.

הנשמה שנהנתה בעולם הזה יותר מהצריך לה נלקחת לנהר דינור כדי לרחוץ ולהתלבן ואם הנשמה שקעה במותרות יותר מדי נשרפת בנהר ואינה עולה עד שיגיע הבוקר

וְכֵן נִשְׁמָתָא סְלֵקָא, וכאשר הנשמה עולה למעלה לזה ההיכל **הַהוּא מְמַנָּא נְטִיל הַהוּא לְבוּשָׁא דִּילָהּ** אותו הממונה צדקיא"ל לוקח

את הלבוש שלה, **וְאִזִּיל עִמָּה עַד דִּי מָטָא לְנָהָר דִּינּוֹר** והולך עימה עד שמגיע לנהר דינור, **דִּי נִשְׁמָתָא אֲצִטְרִיכָא לְאַתְסְהִיָּא וְלְאַתְלַבְנָא תַּפְּן** ששם הנשמה צריכה לטבול כדי לרחוץ ולהתלבן ממה שנהנתה

יותר מהצריך לה בתענוגי העולם הזה, **וְלְזַמְנִין דְּטַבְעָא הָהִיא נִשְׁמָתָא תַּפְּן וְאַתּוּקְדָּא** ולפעמים טובעת שם אותה הנשמה בנהר ונשרפת שם וזהו כאשר

שקעה במותרות יותר מידי ועברה על מה שנאמר קדש עצמך במותר לך ואז צריכה להתעכב שם זמן רב עד שתטהר, **וְלֹא סְלֵקָא כְּלָא יוֹמָא**, עד **בְּצַפְרָא** ואינה עולה מנהר דינור כל היום עד שיגיע הבוקר, **בַּד אַתְעַר רוּחָא דְסַטְרָא דְדָרוּם** כאשר מתעורר רוח מצד דרום, **בְּדִין קַיִימִי בְּלֵהוּ**

וּמִתְחַדְשֵׁן, וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא, וּמְזַמְרֵן אז קמות כל הנשמות ומתחדשות ואומרות שירה וזמירות לפני השי"ת **בְּגוּוּנָא דְאֵינּוֹן מְלֵאכִין דְּאַתְעֵבֵר שְׁלִטְנֵהוּן וְאַתּוּקְדָּן**, וכדוגמת אותם המלאכים שנגמרה זמן ממשלתם והם

הולכים לנהר דינור ונשרפים כדי להתחדש שם ואינם מתבטלים לגמרי אלא כשמגיע זמנם לומר שירה **וְקַיִימֵן וּמִתְחַדְשֵׁן בְּמִלְקַדְמִין, וְאִמְרֵי שִׁירְתָּא**, הם עומדים ומתחדשים כבתחילה ואומרים שירה **(וְאִזִּיל לִזְן) הֲכִי נָמִי אֵלִין**

נְשַׁמְתִּין כך גם אלו הנשמות שהן כבר נטהרו מעוונותיהן ולא נותר להן אלא להטהר גם מגסות החומריות של תענוגי העולם הזה ודי להם בזמן שהיו בנהר דינור ועלות גם ומתחדשות.

כאשר הנשמה ראויה לעלות לג"ע העליון צדקיא"ל מלביש אותה במלבושיה והיא נתקנת ומתלבשת בהם ועולה לקרבן ע"י מיכאל הכהן

וְאֵי זָכָאת הַאִי נְשַׁמְתָּא וְסִלְקָת ואם אותה הנשמה זכה וראויה לעלות לגן עדן העליון. **הַאִי מְמוּנָא צְדָקִיא"ל, נְטִיל לָהּ לְהַאִי נְשַׁמְתָּא, וְאַלְבִּישׁ לָהּ בְּהוּא לְבוּשָׂא** זה הממונה צדקיא"ל לזקח את אותה הנשמה ומלביש אותה בלבושיה הנעשים לה מהמצוות שעשתה בעולם הזה, **וְאַתְקַנְתָּ בֵּיהּ** והיא נתקנת ומתקשטת בהם שתהיה ראויה לעלות למ"ן, **וְסִלְקָא לְקַרְבְּנָא עַל יְדָא דְמִיכָאֵל בְּהִנָּא** ועולה לקרבן ע"י מיכאל הכהן הממונה להקריב נשמותיהן של ישראל [זח], **לְקַיְימָא תְּדִיר כָּל יוֹמִין**

אור הרשב"י

תיקנו ואשי ישראל וכו' עכ"ל. ומרן הבית יוסף הביא שמקורו מהתוס' בסוף מסכת מנחות (קי. ד"ה ומיכאל). וכתב שלפי זה הכי פירושו 'ואשי ישראל' כלומר אנשי ישראל הנקרבים על ידי מיכאל, או יהיה מלשון אשה ריח נוחות כלומר קרבנות ישראל דהיינו נפשותיהן שהן עצמן נקרבות על ידי מיכאל גם תפילתם של ישראל הכל תקבל ברצון עכ"ד.

[זח] בטור (אורח חיים סימן ק"כ) מובא שמה שאנו אומרים היום בתפילת העמידה 'ואשי ישראל ותפילתם מהרה באהבה תקבל ברצון' אע"פ שאין לנו עבודת בית המקדש בימינו ואין אנו מקריבים קרבנות הוא מפני שאנו מתפללין על התפלה שהיא במקום הקרבן שתתקבל ברצון לפני השי"ת, ובמדרש יש מיכאל שר הגדול מקריב נשמתן של צדיקים על המזבח של מעלה ועל זה

הלימוד היומי